

peraturen ganske langsomt; jeg ved ikke hvorfor. Da jeg hørte hr. Jens Rohde, sank den yderligere, da jeg hørte fru Pia Kjærsgaard, sank den endnu mere, og da jeg hørte fru Pia Christmas-Møller, kom den helt i bund. Jeg kan ikke gøre for det, men sådan var det altså. Der er noget, man ikke kan, der er altså ting, der er umulige, når man hører så mange flokklere, så mange overfladiskheder og en sådan mangel på forståelse af almindelige menneskers problemer i dette land, og en af dem er at fastholde optimismen.

Statsministeren havde nogle betragtninger om børneværelser, og han gjorde sig lystig over, at jeg nævnte børnenes vilkår. Jeg vil sådan set anbefale, at han kommer hjem til mig og ser mine børns værelser. Jeg tror, han ganske udmærket kunne ride ranke med dem, og jeg tror, det ville være sundt for statsministeren at komme ud i virkeligheden.

Et af statsministerens problemer er netop, at han lever i en fuldstændig kunstig virkelighed. Han lever på de bonede gulve i Statsministeriet, og han er til konferencer og topmøder, så han har mistet forbindelsen til virkeligheden. Og når han endelig kommer ud i virkeligheden, hvad sker der så? Så tager han ud til Brøndby, spiller fodbold og tror, at fodboldspillere har slips på, når de spiller fodbold. Jamen det gør han – han tror simpelt hen, at når man sparker straffespark på Brøndby Stadion og har spilledragten og støvlerne på, har man også slips på. Men det har man altså ikke.

Derfor bliver statsministeren nødt til at komme ud i virkeligheden, for hvis man har den virkelighedsopfattelse, at man tror, at tingene er helt anderledes, end de i virkeligheden er, går det galt på et tidspunkt. Det ender med, at statsministeren tror, han er Napoleon, hvis det fortsætter. Der er mange, der i tidens løb har troet, at de var Napoleon, men det var de altså ikke, og jeg er altså meget nervøs for, at denne fuldstændig forkerte virkelighedsopfattelse, hvor ministeren lever i Statsministeriet og i den kunstige virkelighed sammen med Berlusconi og hans kone og alle de andre statsledere, han snakker med hele tiden, påvirker ham på en eller anden måde, som må vække bekymring. På den baggrund er det altså svært at fastholde optimismen.

Kl. 20.30

Jeg synes, det i stedet kunne være godt at få en værdidebat, som hr. Frank Jensen også havde nogle meget væsentlige betragtninger om. Det er jo desværre umuligt med denne statsminister,

men jeg synes faktisk, det ville være vigtigt, og at man skulle gøre det med udgangspunkt i nogle konkrete ting, som f.eks. børnenes vilkår: at skoler ikke bliver renoveret og manglende plads i daginstitutionerne – alle de ting, der optager befolkningen i dette land, og som den opfatter som væsentlige, men som denne regering i virkeligheden ikke forholder sig til. Vi får en masse dumsmarte bemærkninger fra statsministeren, uden at han forholder sig til de ting, vi tager op.

Når vi diskuterer arbejdsløsheden, hvad er så mantraet for regeringen? Det er, at det er samfundets skyld, som TV-2 sang, at det er de andres skyld, at det er udlændets skyld. Jamen det er da ynkeligt, at på et tidspunkt, hvor der notorisk sker en stigning i arbejdsløsheden, er det eneste, regeringen kan svare: Det er ikke vores skyld. Man fralægger sig ethvert ansvar, man har ikke tænkt sig at gøre noget særligt, bortset fra en kosmetisk fremrykning af nogle investeringer. Der er ikke ret meget reelt i det, men vi må bare konstatere, at sådan er det, og derfor er det svært at bevare optimismen, når man har en sådan holdning til arbejdsløsheden og de arbejdsløse og i realiteten er ligeglad med dem.

Statsministeren havde svært ved at forstå, hvad vi mente med en ikkemilitær sikkerhedspolitik. O.k., det kommer sådan set ikke bag på mig, når man ved, at statsministerens største sikkerhedspolitiske ambition er at kunne spise morgenmad eller frokost med George W. Bush. Det er jo sandheden, det er det, der styrer denne regering; og selv det er ynkeligt. Det er jo kun i Det Hvide Hus, han spiser morgenmad. De virkelige betydningsfulde som Aznar og den japanske premierminister og alle dem, som betyder noget, spiser morgenmad nede på hans ranch i Texas.

Statsministeren har fået spindoktorerne til at give indtryk af, at Danmark er den vigtigste allierede, men vi kan jo se, at alle dem, der virkelig betyder noget, er helt andre steder end i Det Hvide Hus. Det overlever vi jo nok, men når man har den ambition med sin udenrigspolitik, at det, det drejer sig om, ligesom er at please den amerikanske præsident og at kunne spise morgenmad med alt, hvad dertil hører, med den amerikanske præsident – ja, så kommer det ikke bag på mig, at det er svært at forklare om andre sikkerhedspolitiske visioner.

Helt, helt grundlæggende drejer det sig om, hvorvidt man tror, at der er militære løsninger på den terrortrussel, vi står over for. Det er det